

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència](#) del Ple del Tribunal Constitucional, de 9 d'abril de 2025, que estima el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern de la Nació contra l'article 65.d) de la Llei 3/2016, de 22 de juliol, del Parlament de la Comunitat de Madrid, en la seva redacció donada per la Llei 18/2023, de 27 de desembre, de **protecció integral contra la LGTBIfòbia i la discriminació per raó d'orientació i identitat sexual**.

L'article 65.d) de la Llei del Parlament de la Comunitat de Madrid 3/2016, de 22 de juliol, va ser introduït per la modificació operada per la Llei 18/2023, de 27 de desembre, de la Comunitat de Madrid, amb la finalitat, segons el seu preàmbul, de corregir excessos en la redacció original de la llei «per evitar que la causa d'igualtat davant la llei i la no discriminació es converteixi en un instrument d'enginyeria social, que confongui certes doctrines de part amb els drets fonamentals, en la defensa dels quals estan compromesos tots els espanyols».

La qüestió que es planteja en aquest cas, i la inconstitucionalitat de la qual s'al·lega en la demanda, consisteix a determinar si el fet que determinades associacions, entitats i organitzacions tinguin la condició de part en els processos penals i d'interessats en els procediments administratius sancionadors referents a situacions de discriminació previstes en la pròpia llei s'ajusta –o no– a la Constitució espanyola, ja que en la demanda del present recurs d'inconstitucionalitat s'al·lega que aquest precepte atempta contra la CE, perquè envaeix les competències exclusives de l'Estat, concretament, envaeix la competència en matèria de legislació processal (article 149.1.6 de la CE) i en matèria de legislació bàsica del procediment administratiu comú (149.1.18 CE);

El TC, després de reconèixer que, a diferència de l'exposat en la demanda del recurs d'inconstitucionalitat, el precepte no exclou radicalment que les associacions, entitats i organitzacions en qüestió tinguin la condició d'interessades en els procediments administratius i de part en els processos penals, sinó que el que fa és eliminar el reconeixement *ex lege* dels interessos legítims col·lectius que realitza al seu favor per a la resta dels procediments del apartat b) de l'article 65 de la llei impugnada, amb el resultat que la decisió sobre la seva legitimació es remeti en els termes dels apartats a) i c) del mateix article 65, a un judici casuístic sobre l'existència de drets subjectius o interessos legítims, individuals o col·lectius, en

cadascun dels processos penals o procediments administratius sancionadors concrets que se subscriuen dins l'àmbit subjectiu, objectiu i territorial de l'aplicació de la Llei 3/2016, de 22 de juliol, de la Comunitat de Madrid

Aquesta sentència conclou :

- Que l'article 65.d) de la Llei 3/2026, de 22 de juliol, en la seva redacció donada per la Llei 18/2023, de 27 de desembre, de la Comunitat de Madrid és inconstitucional i, per tant, nul·la de ple dret per envair la competència exclusiva de l'Estat en matèria de procediment processal (article 149.1.6 CE). En aquest sentit, aplica la doctrina constitucional relativa al títol competencial i manifesta que la Comunitat de Madrid no ha al·legat l'existència de cap particularitat del dret substantiu autonòmic que pogués justificar l'aprovació del precepte impugnat ni tampoc és possible inferir tal especialitat substantiva de l'examen de la Llei 3/2016, ni de cap altra previsió legal de la Comunitat de Madrid.
- Així mateix, també declara inconstitucional l'esmentat article 65.d) de la Llei impugnada i, per tant, nul de ple dret per envair la competència exclusiva de l'Estat en matèria de regulació del procediment administratiu comú (article 149.1.18 CE) i conclou que el precepte impugnat és contrari al concepte «d'interessat» que resulta de la lectura conjunta de l'article 4.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i de l'article 31.2 de la Llei 15/2022, de 12 de juliol, integral per a la igualtat de tracte i la no discriminació.

El TC considera i confirma, d'una banda, que ambdós preceptes estatals constitueixen legislació bàsica de l'Estat del procediment administratiu comú, tant en sentit material com en sentit formal, ja que afirma que «la regulació de la condició d'interessat en el procediment forma part del nucli del règim del procediment administratiu comú la regulació del qual correspon a l'Estat».

I, d'altra banda, la sentència conclou que l'article 31.2 de la Llei estatal 15/2022, en connexió amb l'article 4.2 de la Llei 22/2015, reconeix *ex lege* la condició d'interessat a les associacions, entitats, agrupacions i organitzacions a què es refereix la llei impugnada per a tots els procediments administratius, inclosos els sancionadors, referits a situacions de discriminació prevista en la mateixa llei estatal, entre les quals es troben les fundades en motius d'expressió de gènere i d'orientació o identitat sexual.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat ja que va presentar un vot particular el magistrat José María Macías Castaño.

TRIBUNAL SUPREM

SALA PENAL

2. [Sentència 274/2025](#), de 26 de març, de la Sala Penal del Tribunal Suprem, per la qual es desestima el recurs de cassació interposat contra la sentència de l'Audiència Provincial de Ciudad Real, que condemnava un alcalde com a autor del **delicte contra l'exercici dels drets cívics**, com a conseqüència de **denegar de manera persistent l'accés i lliurament d'un expedient administratiu municipal, referent a l'adjudicació i execució d'obra pública a una regidora de l'oposició**.

La Sala Segona del Tribunal Suprem, en aquesta sentència, desestima el recurs de cassació interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Los Pozuelos de Calatrava (Ciudad Real) contra la sentència dictada per l'Audiència Provincial de Ciudad Real, que va confirmar en apel·lació la sentència dictada pel Jutjat Penal número 3 de Ciudad Real, per la qual es va condemnar l'alcalde de l'Ajuntament de Los Pozuelos de Calatrava com a autor d'un delicte contra l'exercici dels drets cívics, amb l'aplicació de l'atenuant de reparació del dany.

Els antecedents del plet són els següents:

- La Sra. Magdalena, regidora i portaveu de grup municipal Popular, de l'Ajuntament de Los Pozuelos de Calatrava, d'acord amb el que disposa l'article 77 de la LRBRL, va sol·licitar en nombroses ocasions, en forma i per escrit, la còpia o l'accés a un expedient administratiu referit a la contractació i execució d'una obra pública municipal.
- L'alcalde de l'esmentat Ajuntament de forma persistent i contumaç va denegar, tant per escrit com verbalment, de forma directa i indirecta, l'accés i el lliurament d'un expedient administratiu demanat per la regidora i portaveu del grup municipal popular.
- Davant aquesta negativa, la interessada va presentar una denúncia al Defensor del Poble, qui mitjançant resolució va recordar el dret de la regidora a l'accés a l'expedient administratiu sol·licitat i l'obligació de l'alcalde de buscar i lliurar l'expedient administratiu sol·licitat.
- L'alcalde, tot i la resolució del Defensor del Poble, no va lliurar l'expedient esmentat, encara que d'aquest es trobava a l'arxiu municipal.
- Davant la negativa de l'alcalde al lliurament de l'expedient sol·licitat en diverses ocasions i de l'incompliment de la resolució del Defensor del Poble, la

interessada va presentar un querrela penal per entendre que aquests fets podien ser constitutius de delictes de l'exercici dels drets cívics, entre altres.

- El Jutjat Penal número 3 de Ciudad Real, en data 4 de febrer de 2022, va dictar una sentència en el sentit de condemnar l'alcalde de l'esmentat Ajuntament com a autor del delictes de l'exercici dels drets cívics a la pena de denúncia falsa tipificada en l'article 456.1.1è del Codi penal, a la pena d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un termini de 2 anys, i a l'abonament de les costes processals.
- Contra la sentència dictada pel Jutjat Penal, l'alcalde va interposar recurs d'apel·lació davant l'Audiència Provincial de Ciudad Real, qui, mitjançant sentència 23 de maig de 2022, va desestimar el recurs d'apel·lació i va confirmar íntegrament la sentència dictada pel Jutjat Penal número 3 de Ciudad Real.
- La representació processal de l'alcalde va presentar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem contra la sentència dictada per l'Audiència Provincial de Ciudad Real.
- La Sala Segona del Tribunal Suprem, en sentència de 26 de març de 2025, va desestimar íntegrament el recurs de cassació, confirmant íntegrament la sentència dictada per l'Audiència Provincial, per la qual es va condemnar el recurrent com a autor d'un delictes contra l'exercici dels drets cívics a una pena d'inhabilitació per a ocupació o càrrec públic per un període de dos anys, i a l'abonament de les costes processals.

La Sala Segona del Tribunal Suprem, va dictar sentència i va declarar el recurrent com a autor d'un delictes contra l'exercici dels drets cívics, ja que el condemnat va denegar de forma persistent i contumaç, sense causa que ho justifiqui, per escrit i verbalment, de manera directa i indirecta, la consulta i el lliurament d'un expedient administratiu relatiu a l'adjudicació i execució d'una obra pública, a una regidora de l'oposició qui de manera reiterada va sol·licitar i reclamar en nombroses ocasions l'esmentat expedient, tant de manera verbal com per escrit.

El TS, en aquest sentit, va afirmar en la seva sentència:

- Que la conducta d'«impedir» s'ha d'entendre en sentit ampli, com qualsevol conducta que de fet faci impossible el seu exercici (STS de 7 de febrer de 1994).
- La determinació de la conducta típica del delictes contra l'exercici dels drets cívics consisteix a impedir de manera intencionada l'exercici dels drets cívics, que s'ha d'entendre com a destorbar o dificultar la consecució d'un propòsit; això és, crear

un obstacle que impossibiliti una cosa que es vol, que és, en el cas d'actuacions, fer impossible l'exercici d'un dret reconegut legalment.

- Que, d'acord amb la STS de 23 d'octubre de 2001, amb l'expressió «drets cívics» el legislador va voler referir-se als «drets polítics», entenent-se com a tals, «no només els estrictes drets de participació política en les institucions pròpies de l'organització de l'Estat, sinó tots aquells que es repercuteixen com a drets fonamentals de la persona, amb empara en la Constitució espanyola, a través dels quals tal persona, com a ciutadana, participa en els assumptes de la comunitat.».
- A més destaca l'actitud obstruccionista del condemnat, que aprofitant-se de la seva condició d'alcalde es va situar en una posició d'abús de poder, negant l'exercici d'un dret a una regidora, en impedir-la d'un dret fonamental que es reconeix a tots els electes municipals d'obtenir còpia dels expedients administratius per exercir la seva funció de fiscalització dels òrgans de govern. I, com a una conseqüència del dret fonamental constitucional regulat a l'article 23.2 de la CE, que suposa no només el dret a participar en els afers públics en igualtat de condicions, sinó el dret a poder exercir de forma pacífica i sense obstacles els drets i obligacions que li atorga la LRBRL.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 1037/2025](#), de 7 de març, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència referent a l'**exclusió indeguda del recurrent d'un procés selectiu** en relació amb la prova d'una entrevista personal.

Aquesta sentència fa referència a un incident d'execució de sentència dictada per la Secció d'Execucions i Extensions d'Efectes de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid respecte a un procés selectiu en el qual el recurrent va ser exclòs indegudament com a conseqüència de ser declarat no apte en la prova d'entrevista personal.

Els antecedents del plet són els següents:

- El recurrent va ser exclòs d'un procés selectiu com a conseqüència de haver estat declarat no apte en la prova de l'entrevista personal.
- Contra l'esmentada resolució, el recurrent va interposar recurs contenciós administratiu i la secció setena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid li va donar la raó, reconeixent-li el dret que se'l tingui per superat en la fase b) «entrevista personal» de la tercera prova

Àrea de Presidència
Secretaria General

del procés selectiu i a continuar amb la resta de proves i amb la resta dels aspirants fins a la finalització de l'esmentat procés selectiu.

- L'Administració convocant presenta recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- El TS va declarar aquesta qüestió d'interès cassacional, afirmant que la qüestió que té interès cassacional objectiu fa referència a la qüestió de la interlocutòria d'admissió, i que aquesta qüestió consisteix a determinar:
 - Quina ha de resultar la nota de tall que s'utilitza per efectuar una prova psicotècnica, ordenada en execució d'una sentència, en un procés selectiu d'accés a la funció pública perquè sigui compatible amb el dret d'igualtat.
 - Si vulnera el dret d'igualtat la remissió a la nota de tall de la promoció d'origen.
 - I, en cas negatiu, si la prova a realitzar ha de tenir o no la mateixa dificultat i les mateixes característiques, temps de resposta i tipus de proves que la prova de la promoció d'origen.

El TS respon a aquestes qüestions, declarant que és contrari a dret que, en supòsits com el d'aquest plet, s'utilitzi la nota de tall fixada en un procés selectiu del qual ha estat exclòs indegudament el recurrent i, que, per tant, se li ha d'aplicar la mateixa nota de tall que l'establerta en la convocatòria en la qual figura la prova.

En canvi, en la mesura que la prova psicotècnica s'ha de realitzar en la promoció en curs, ha de presentar una dificultat igual o semblant, i aquesta qüestió també és extensible a la dificultat, característiques, temps de resposta i tipus de problemes que es van establir per a la promoció d'origen.

4. [Sentència 267/2025](#), d'11 de març, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència referent a la **indemnització per la inexecució material d'una sentència** com a conseqüència de la **resolució del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic en un contracte de serveis dividit en lots**.

La Secció 3 de la Sala Contenciosa Administrativa del TS, en aquesta sentència, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència presentada per la mercantil Multianau, S.L. i anul·la la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya 182/2020, de 21 de gener de 2020, mantenint la

declaració de la impossibilitat material de l'execució de la dita sentència i reconeixent a la recurrent el dret a percebre per part de l'Ajuntament de Barcelona una indemnització econòmica substitutòria equivalent al 10% del benefici industrial deixat d'obtenir per aquesta inexecució de sentència.

Els antecedents del plet són els següents:

- En data 13 de juliol de 2016 l'Ajuntament de Barcelona va aprovar l'expedient de contractació dels serveis de neteja i recollida selectiva als edificis i locals municipals adscrits a les gerències i districtes municipals, dividits en 10 lots.
- En data 16 de novembre de 2016 es va rebutjar l'oferta presentada per la mercantil «Óptima Facility Services SL» als 10 lots per considerar la seva oferta anormal o desproporcionada.
- L'Ajuntament de Barcelona va adjudicar el lot 1 –corresponent al districte de Ciutat Vella– i el lot 10 –corresponent al Districte de Sant Martí– a la mercantil Multianau, SL.
- La societat Óptima Facility Services, SL va presentar recurs en matèria de contractació davant el Tribunal Català de Contractes de Sector Públic qui mitjançant resolució de 4 d'abril de 2017 va donar la raó a la recurrent.
- Com a conseqüència, el Consell Municipal de l'Ajuntament de Barcelona va acordar rectificar i adjudicar els lots 1 i 10 de l'esmentada contractació a la societat Óptima Facility Services, SL.
- La vigència dels contractes va finalitzar el 30 de juny de 2019.
- Contra aquesta resolució, la societat Multianau, SL va presentar recurs contenciós administratiu davant el TSJC, que va dictar sentència en data 21 de gener del 2020 estimant el recurs i anul·lant tant la resolució del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic com la resolució de l'Ajuntament adjudicant els lots 1 i 10 a la mercantil Óptima Facility Services SL.
- L'Ajuntament va demanar al TSJC la inexecució de la sentència per impossibilitat material perquè en el moment de dictar-la ja havia finalitzat el contracte objecte del recurs contenciós administratiu.
- El TSJC va dictar una interlocutòria reconeixent la inexecució de la sentència per impossibilitat material.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta interlocutòria d'inexecució la mercantil Multianau SL va interposar recurs de reposició sol·licitant que davant la impossibilitat de poder executar la sentència que li va donar la raó se li reconegui el dret a percebre una indemnització econòmica equivalent al 10% del benefici industrial deixat de percebre.
- Contra aquest recurs es va oposar l'Ajuntament de Barcelona, ja que va entendre que la resolució per la qual es va donar raó a la societat Óptima Facility Services SL va ser la del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic.
- La Sala Contenciosa Administrativa del TSJC va desestimar el recurs de reposició i contra aquesta interlocutòria la representació processal de la mercantil Multianau SL va presentar recurs de cassació davant el TS.
- La Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si, en l'àmbit d'un incident d'inexecució de sentència plantejat per l'Administració obligada a la retroacció de l'expedient d'adjudicació d'un contracte al moment anterior a la valoració de les ofertes per procedir després a una nova adjudicació, es pot declarar el dret d'indemnització substitutòria a favor de l'adjudicatari inicial que després va ser desplaçat per l'òrgan de recursos contractuals, i, si s'escau, quin ha de ser l'abast d'aquesta indemnització substitutòria.
 - Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació els articles 308 i 309 del Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de contractes del sector públic i articles 31.2 i 105.2 de la Llei 29/1988, de 13 de juliol, de la jurisdicció contenciosa administrativa.

La Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del TS va estimar el recurs d'interès per a la formació de la jurisprudència contra les interlocutòries del TSJC que van denegar la indemnització sol·licitada pel recurrent, i, en conseqüència, les va anul·lar, mantenint la inexecució de la sentència del TSJC de 21 de gener de 2020 i reconeixen el dret a la recurrent a ser indemnitzada per l'Ajuntament de

Àrea de Presidència
Secretaria General

Barcelona a una quantitat equivalent al 10% del benefici industrial deixat de percebre per aquesta inexecució.

Així mateix, afirma que la indemnització ha de ser abonada per l'Ajuntament de Barcelona com a òrgan adjudicador del contracte, encara que no hagi estat part en el procediment ja que és el responsable de l'execució de la sentència.

Quant a l'abast de la indemnització serà fixada en cada cas atenent les circumstàncies del cas i els perjudicis soferts per la part que s'ha vist privada del seu dret a l'execució de la sentència.

5. [Sentència 1069/2025](#), d'11 de març, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència referent al reconeixement de la legitimació que els **membres electes de les entitats locals puguin ser codemandats en els procediments contenciosos administratius presentats contra les entitats locals**.

La Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa reconeix la legitimitat dels regidors per comparèixer com a codemandats en procediments contenciosos administratius, concretament en els procediments de reclamacions econòmiques contra l'ajuntament, anul·lant, en conseqüència, la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Galícia.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- Les entitats mercantils Nexia Infraestructuras S.L.U i Planares Gestión y Proyectos S.L. van interposar recurs contenciós administratiu per una reclamació econòmica contra l'Ajuntament de Porriño (Pontevedra) davant la inactivitat de l'Ajuntament en el pagament d'una sèrie de factures pels serveis de neteja i fregat de vials. Es va presentar com a codemandat un regidor de l'esmentat Ajuntament davant el Jutjat número 1 de Pontevedra, qui va desestimar el recurs contenciós administratiu.
- El Jutjat Contenciós Administratiu va dictar sentència estimatòria a favor de l'Ajuntament demandat, estimant la legitimació passiva del regidor que es va presentar com a codemandat ja que entén que, d'acord amb l'article 21.b de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA), es consideren part demandada «totes les persones o entitats els drets de les quals puguin veure's afectats per l'estimació de les prestacions del demandant».

- Contra aquesta sentència, ambdues entitats mercantils van interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de Galícia que, mitjançant sentència d'1 de febrer de 2021, va desestimar parcialment el recurs d'apel·lació per la falta de legitimació passiva d'un regidor de citat ajuntament que s'havia presentat en qualitat de codemandat en considerar que entre el conjunt de facultats que assisteix als regidors com a representants polítics en la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local no es troben la d'exercir la condició de coadjuvant de l'ajuntament ni la possessió semblant en un procediment judicial.

Així, d'una banda, quan el legislador de la LRBRL va voler apoderar un membre electe d'una corporació local, amb motiu de la legalitat d'un acte administratiu o acord administratiu, ho va fer atorgant-li la legitimació activa per impugnar els actes als quals es va oposar mitjançant el seu vot en contra. I, d'altra banda, afirma que la LRBRL reconeix que a qui correspon legalment la defensa de la legalitat dels actes adoptats pels ajuntaments és l'alcalde o alcaldessa, tal com estableix expressament l'article 21.k de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, o, si escau, al Ple en les matèries de la seva competència, però no s'atribueix la competència de la legitimació activa a un regidor; per la qual cosa, anul·la en aquest aspecte la sentència d'instància i estima la resta de les pretensions.

- Contra la sentència del TSJ de Galícia, sengles entitats mercantils van interposar recurs de cassació davant el TS.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del TS, mitjançant interlocutòria de 15 de juny de 2023, va declarar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Considerar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si els regidors d'un ajuntament tenen legitimació a l'efecte de comparèixer com a codemandats en procediments sobre reclamacions econòmiques contra l'ajuntament.
 - Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 21.1.b de la Llei 29/1988, d'11 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA).
- La Secció 3 de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem va dictar sentència en data 11 de març de 2025 en la qual declara que «l'article 21.1.b)

de la Llei 29/1988, d'11 de juliol, reguladora del jurisdicció contenciosa administrativa, s'ha d'interpretar conforme al principi de tutela judicial efectiva consagrat en l'article 24 de la Constitució espanyola, en el sentit que els regidors en la seva condició de membres electes que integren la corporació local, estan legitimats per a personar-se en un procediment contenciós administratiu entaulat contra l'ajuntament del qual formen part, quan de l'estimació de les pretensions deduïdes puguin quedar-ne afectats els drets o interessos legítims, en la mesura que els empara el títol legitimador que es correspon amb l'interès concret de vetllar pel correcte funcionament de l'esmentada corporació, que resulta evidenciable en aquells supòsits en què estigui en risc la recta i regular gestió de la contractació pública, que incideixi lesivament en l'administració dels cabals o efectes públics, susceptibles de causar danys i perjudicis a la pròpia corporació».

A més, afegeix que la participació d'un regidor en un procediment contenciós administratiu és congruent amb la finalitat de protegir els interessos legítims de la corporació local que representa i amb els seus propis interessos, especialment pel que fa referència a la gestió de la contractació pública i de la possible responsabilitat de l'entitat local per actuacions o omissions imputables a aquesta.

En conseqüència, el TS estima el recurs de cassació, desestimant íntegrament la sentència del TSJ de Galícia dictada en recurs d'apel·lació i «reconeixent la legitimació dels regidors per presentar-se com a codemandats en els procediments contenciosos administratius».

6. [Sentència 275/2025](#), de 17 de març, de la Secció Segona de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria **de taxes municipals per serveis de mercat d'abastament**.

El TS estima el recurs d'interès per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada pel Tribunal pel Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia en recurs d'apel·lació contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 5 de Sevilla, sentències totes dues que casen i anul·len per estimar, en el seu cas, l'apel·lació interposada contra la desestimació presumpta davant dues liquidacions de la taxa municipal de mercat, corresponent als llocs 49 i 50 del mercat d'abastaments de Sevilla Est, de juliol de 2017, actes administratius que s'anul·len per ser contraris a dret.

Els antecedents són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La representació processal de Supermercados El Altozano, SL va interposar recurs contenciós administratiu contra 2 liquidacions de la taxa de mercat davant el Jutjat núm. 5 de Sevilla, el qual va estimar el recurs.
- Contra aquesta sentència es va interposar recurs d'apel·lació davant TSJ d'Andalusia que va desestimar el recurs d'apel·lació i va confirmar la sentència del jutjat de primera instància.
- Contra aquesta sentència, la part interessada va interposar recurs de cassació davant TS.
- El TS, mitjançant interlocutòria, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que presenta interès cassacional és determinar si resulta compatible l'exigència per part d'un ajuntament d'una taxa per l'exercici d'una activitat en un mercat d'abastaments que gestiona la corporació no de forma directa sinó indirecta, a través del contracte de concessió administrativa el titular del qual és un concessionari privat, amb l'exigència mensual de la contraprestació econòmica a tots els usuaris de l'abonament d'una tarifa segons el contracte de concessió administrativa vigent.

El TS conclou que, pel que fa a la compatibilitat entre la taxa municipal i les tarifes de la concessió administrativa, és compatible que l'Ajuntament exigeixi el pagament de la taxa per activitat o servei públic en un mercat d'abastaments gestionat indirectament, sempre que el servei a què es refereix la taxa sigui diferent en el seu objecte del que es retribueix mitjançant tarifa. Així, l'ordenança reguladora de la taxa ha d'establir amb total claredat i precisió els elements essencials del tribut, amb la finalitat de garantir que la taxa i la tarifa no estan duplicant el mateix servei.

7. [Sentència 320/2025](#), de 24 de març, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria referent al **personal directiu i modificació de la relació de llocs de treball**.

La Secció 4a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional interposat pel Cabildo Insular de Tenerife contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Canàries, que va anul·lar el

procés selectiu per a la cobertura, pel sistema de lliure designació, d'un lloc de treball directiu a l'Institut Insular d'Atenció Social i Sociosanitària, i acorda la devolució de les interlocutòries a la Sala perquè resolgui les qüestions que van quedar imprejutjades en el recurs d'apel·lació contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Tenerife.

Els antecedents del plet són els següents:

- La representació processal del Sindicat Assemblea de Treballadors de Canàries va interposar recurs contenciós administratiu abreujat contra el Decret del president de l'organisme autònom de l'Institut Insular d'Atenció Social i Sociosanitària, de 3 de novembre de 2020, pel qual es van aprovar les bases reguladores del procés selectiu per a la cobertura d'un lloc de treball de personal directiu professional de coordinació en matèria d'igualtat, prevenció i lluita contra la violència de gènere, mitjançant el sistema de lliure designació, sota la modalitat de contracte laboral d'alta direcció.
- Aquest recurs contenciós administratiu, en la seva modalitat de procediment abreujat, es va interposar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Tenerife i va ser inadmissiu per la sentència de 8 de juliol de 2021.
- Contra aquesta sentència, el Sindicat Assemblea de Treballadors de Canàries va presentar recurs d'apel·lació, davant la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Canàries, el qual va ser estimat mitjançant sentència de data 1 de març de 2022.
- Contra aquesta sentència de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Canàries, la representació processal del Cabildo Insular de Tenerife va presentar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant Interlocutòria de 26 d'octubre de 2023 va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu és la següent:
 - Determinar si han de ser objecte de negociació col·lectiva els llocs de treball de personal directiu professional als quals es refereix l'article 13 del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic quan aquests llocs de treball figuren en la relació de llocs de treball (RLT).

Àrea de Presidència
Secretaria General

- En cas negatiu, determinar si les funcions assignades a aquests llocs de treball a la RLT poden ser modificades o alterades per la convocatòria pública d'un procediment selectiu per a la seva provisió.
- Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació els articles 13.2 i 4, 37.1.k), 37.2.a), c) i e) i 74 del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat per Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, i sens perjudici que s'estengui a altres normes jurídiques si així ho exigís el debat.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant sentència de 24 de març de 2025, va dictar sentència estimatòria del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit que les condicions de treball del personal directiu professional, que tenen un estatut específic, no estan subjectes a negociació col·lectiva, a diferència dels llocs funcionaris (articles 13.4 i 37.2 c) en relació amb l'article 37.1.k) del TREBEP), fins i tot en els supòsits que les seves funcions estiguin descrites en la relació de llocs de treball, que sí està subjecta a negociació col·lectiva.

I, quant a la fixació de les funcions d'aquest tipus de personal, s'enquadren dins de la potestat d'autoorganització de les administracions públiques, i en el cas que es descriu en la RLT, només poden ser modificades o alterades a través d'una modificació de la mateixa RLT, però no mitjançant les bases de la convocatòria d'un procediment selectiu per a la provisió del lloc de treball.

8. Providència de 2 d'abril de 2025, de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual acorda no admetre a tràmit el recurs de cassació i en conseqüència, confirma la sentència del Tribunal Superior de Justícia de València per la qual s'obliga l'Ajuntament de Benidorm a indemnitzar uns propietaris amb la quantitat de 330 milions d'euros per **incompliment d'un conveni urbanístic**.

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem ha confirmat la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de València, en data 23 de maig de 2024, per la qual obliga a l'Ajuntament de Benidorm abonar més de 330 milions d'euros a les mercantils Murcia Puchades Expansión SL i Urban Villajoyosa 2000 SL per l'incompliment un conveni urbanístic que afectava la Serra Gelada.

Els antecedents del present plet són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Les empreses Murcia Puchades Expansión SL i Urban Villajoyosa 2000 SL eren propietàries de més de 574.000 metres quadrats en el sector APR-7, el 90% del sòl estava ubicat en primera línia de costa.

Aquestes empreses van signar un conveni al 2017 amb l'Ajuntament de Benidorm pel qual s'obligaven a cedir aquests terrenys amb la finalitat que aquesta zona, en la qual es podia construir, quedés lliure d'edificació i es convertís en un parc natural, però l'Ajuntament no va complir amb la seva part, consistent en una compensació econòmica en espècie i, subsidiàriament, la compensació dels aprofitament urbanístic pels terrenys de la seva propietat.

- L'Ajuntament de Benidorm després d'haver aprovat dues pròrrogues per fer efectiva les seves obligacions, va acordar que el conveni urbanístic subscrit era nul de ple dret, ja que va considerar que no es tractava d'un conveni urbanístic, sinó d'un conveni de planejament.
- Contra aquesta resolució, que declarava que es tractava d'un conveni nul per no tenir la consideració de conveni urbanístic sinó de planejament, les empreses propietàries dels terrenys, que van subscriure en el seu dia l'esmentat conveni, van presentar un recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu d'Alacant, el qual va estimar els arguments de l'Ajuntament.
- Contra la sentència del jutjat d'instància, les empreses propietàries van presentar un recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de València, i la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJV va dictar sentència en data 23 de maig de 2024.

En aquesta sentència, el TSJV fa una clara distinció entre un conveni urbanístic i un conveni en execució d'un planejament, qualificant el conveni objecte del plet en un conveni urbanístic i recordant la vinculació que aquest té per a les parts i, a més, l'aplicació del principi de confiança legítima.

En aquest sentit, la sentència estableix que els terrenys tenien la qualificació de sòl urbà des del pla general de 1963 i, posteriorment, van ser desclassificats. Justament, per compensar les pèrdues econòmiques dels propietaris per l'esmentada desclassificació urbanística el Consistori es va comprometre des de fa més de dues dècades a compensar els propietaris amb l'edificabilitat en altres terrenys equivalents al de la parcel·la la classificació urbanística de la qual s'havia modificat i la compensació de la qual s'hauria d'haver realitzat en un termini de 5 anys. El que suposa un clar incompliment de les obligacions que l'Ajuntament s'havia compromès a realitzar en el moment de l'aprovació i signatura de l'esmentat conveni urbanístic.

En relació amb la quantitat fixada com a indemnització, atès que l'Ajuntament no es va acollir a la possibilitat de pagar en espècie (donant-los un terreny en una altra part del municipi amb la mateixa superfície i els mateixos paràmetres urbanístics), el TSJV va aplicar els paràmetres indemnitzadors fixats en el conveni urbanístic, fixant la quantitat de 283.055.750 euros més la quantitat dels interessos legals, que van superar els 53 milions d'euros.

Així, la sentència del TSJV assenyala que sempre hi ha una confiança legítima en el fet que l'Administració complirà amb el que ha signat, però que en aquest cas no només no va complir sinó que ho va dilatar i quan va arribar el moment de complir, perquè ja no hi havia més terminis, va esgrimir altres raons per a no fer front al conveni; per la qual cosa estima el recurs d'apel·lació i obliga l'Ajuntament a abonar més de 330 milions d'euros a les societats recurrents.

- Contra la sentència del TSJV la representació processal de l'Ajuntament de Benidorm va presentar recurs de cassació davant el TS. Aquest, mitjançant interlocutòria judicial, va acordar no admetre a tràmit el recurs per no considerar-lo d'interès cassacional objectiu per dos motius: d'una banda, per manca d'arguments i fonamentació suficient, ja que no concorrien en aquest cas els supòsits previstos a l'article 82.2 a), b) i c) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, que permet apreciar l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i la conveniència que la Sala s'hi pronunciï, i d'altra banda, per mancar, en els termes que s'havia preparat la demanda, l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, donada l'existència de jurisprudència a l'efecte així com el marcat casuisme que presideix la qüestió litigiosa, que portaria a la Sala a dictar una sentència *ad casum* incompatible amb la vocació generada per la jurisprudència uniforme del vigent sistema cassacional.
9. [Sentència 408/2025](#), de 3 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, dictada en recurs contenciós administratiu per via de **protecció de drets fonamentals**, que desestima el recurs interposat per l'Associació DEBAT-T.ORG contra l'acord de la Junta Electoral Central i acorda que es va haver de **donar al partit polític de Vox la possibilitat d'assistir a un debat** organitzat per aquesta associació.

La Secció 4 de la Sala Contenciosa Administrativa del TS, sent ponent el magistrat Sospedra, va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per via de protecció de drets fonamentals contra la resolució de la Junta Electoral Central, de 29 d'abril de 2024, que, al seu torn, va desestimar el recurs electoral interposat contra l'Acord de la Junta Electoral Provincial de Barcelona i reconeix al partit polític

de Vox la possibilitat d'assistir a un debat polític convocat i organitzat per l'Associació DEBAT-T.ORG a la seu de la Universitat Pompeu Fabra amb motiu de les eleccions al Parlament de Catalunya de 2024.

Els antecedents d'aquest plet són els següents:

- El partit polític Vox va demanar participar en el debat organitzat per l'Associació DEBAT-T.ORG que es va celebrar a la seu de la Universitat Pompeu Fabra amb motiu de la celebració de les eleccions autonòmiques al Parlament de Catalunya; petició que va ser desestimada per l'Associació convocant del debat.
- Contra aquesta denegació, la representació processal del partit polític Vox va presentar una denúncia davant la Junta Electoral Provincial de Barcelona, qui mitjançant Acord de 22 d'abril de 2024, va estimar la denúncia i va declarar que l'associació i la Universitat Pompeu Fabra havien de donar al partit polític Vox la possibilitat d'assistir al debat organitzat per l'associació el 25 d'abril de 2024 en aquesta Universitat.
- Contra l'Acord de la Junta Electoral Provincial de Barcelona, de 22 d'abril de 2024, la representació processal de l'Associació DEBAT-T.ORG va presentar un recurs electoral davant la Junta Electoral Central, qui, mitjançant Acord de 29 d'abril de 2024 va desestimar el recurs presentat per l'esmentada associació, i a l'efecte, va afirmar que l'associació recurrent és una associació que actua en el si de la Universitat Pompeu Fabra, a les instal·lacions de la qual es va organitzar el debat, amb la participació de 7 partits polítics i amb l'exclusió de Vox, tot i tenir 11 diputats al Parlament de Catalunya.

Després d'expressar que la Universitat està vinculada als principis d'objectivitat i neutralitat, fonamenta l'estimació de recurs en els següents termes: «tota vegada que el debat controvertit es produeix en el si de la Universitat, per una associació inscrita en el seu registre, en autoritzar la seva celebració, s'havia de vetllar per la participació plural i en condicions d'igualtat dels representants dels diversos partits en el seu si, el que es veu reforçat pel fet que el debat es produís justament en període electoral».

- Contra aquest acord de la JEC, la representació processal de l'associació convocant del debat va presentar davant del Tribunal Suprem un recurs contenciós administratiu per via de protecció de drets fonamentals, que va ser admès a tràmit.
- La Secció 4 de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, en sentència de 3 d'abril de 2025, va desestimar el recurs contenciós administratiu per via de protecció de drets fonamentals, basant-se en els arguments següents:

- Que la realització de debats i altres activitats en període electoral en un espai públic, com és la UPF, que s'utilitza de forma gratuïta, exigeix el respecte als principis de neutralitat, igualtat, proporcionalitat i pluralisme polític.
- Encara que l'associació recurrent al·lega que és associació privada, el cert és que existeixen elements de vinculació amb la UPF, en estar inscrita en el seu Registre d'Associacions, el que suposa que té la condició d'associació d'estudiants de la UPF, i en constar acreditat que s'han celebrat debats en els últims deu anys en la instal·lacions d'aquesta Universitat, en actes oberts al públic i amb presència de mitjans de comunicació, utilitzant-se sempre aquestes instal·lacions per al desenvolupament del debat electoral convocat.
- La garantia d'igualtat en el procés electoral modula l'exercici de determinats drets fonamentals en períodes electorals, existint diversos mandats i prohibicions expresses en la LOREG que afecten actes o manifestacions dels poders públics (article 50) o a mitjans de comunicació públics i privats en l'exercici de la seva tasca informativa i en l'organització d'entrevistes i debats electorals (article 66). Aquests límits assoleixen la utilització gratuïta d'espais i locals públics per a la col·locació de propaganda i realització d'actes de campanya electoral (article 54 a 57).

L'ús gratuït d'espais públics s'integra en la garantia d'igualtat del procés electoral, de manera que els debats que puguin organitzar-se en aquests espais públics han d'observar els principis de pluralisme polític, igualtat i proporcionalitat, la qual cosa afecta no només l'entitat cedent per aplicació del principi de neutralitat institucional, sinó també s'estén als cessionaris a títol gratuït de l'espai públic.

- L'exclusió del partit polític de Vox de la participació en el debat electoral, quan el criteri de selecció dels participants va ser el de convidar a les formacions polítiques amb representació parlamentària en l'anterior legislatura, constitueix un factor de discriminació que no resulta justificat per les adduïdes discrepàncies o incompatibilitats ideològiques entre l'associació recurrent i aquesta formació política.

Aquesta actuació és contrària al principi de pluralisme polític i al dret de participació política de l'esmentat partit, ja que s'organitza un acte de debat electoral en un espai públic, en el qual impedeix que aquesta formació política amb representació parlamentària exposi i confronti el seu programa electoral, alhora que es priva la ciutadania de conèixer les idees i el programa polític del partit exclòs.

- En definitiva, els acords de l'Administració electoral responen a les funcions que té encomanades per la legislació orgànica en garantia de la transparència i objectivitat del procés electoral i del principi d'igualtat, havent de prevaldre el dret a la participació política del partit demandat, la qual cosa determina la conformitat a dret de l'activitat impugnada i, per això, la desestimació del recurs.

Per tot plegat, aquesta sentència desestima íntegrament i per unanimitat el recurs contenciós administratiu per via de protecció de drets fonamentals, i condemna en costes a l'Associació DEBAT-T.ORG recurrent.

10. [Sentència 413/2025](#), de 7 d'abril, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria referent al **dret de l'adjudicatari a percebre una quantitat econòmica com a conseqüència de la liquidació d'un contracte de dret de superfície per la nul·litat dels plecs de condicions per causa no imputable al contractista.**

La Secció 3 de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana i el recurs d'apel·lació contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 6 de València, que casa i anul·la, reconeixent el dret del contractista a percebre una quantitat econòmica per la liquidació del dret de superfície de certa finca amb els interessos legals des de la data en què es va interposar el recurs contenciós administratiu.

Els antecedents del plet són els següents:

- La representació de la mercantil Serreta Events i Restauració SAL va interposar un recurs contenciós administratiu contra la resolució de 28 de setembre de 2017 del Ple de l'Ajuntament de Manuel, que va desestimar el recurs de reposició interposat per l'esmentada mercantil contra l'acord del Ple de l'esmentat Ajuntament de 31 de juliol de 2017, que aprovava la liquidació del dret de superfície de la finca La Serreta en el sentit de reconèixer a la recurrent la quantitat de 999.306,02 euros per aquest concepte.
- Contra la resolució del Ple de l'Ajuntament de Manuel l'esmentada mercantil va interposar recurs contenciós administratiu, que va ser resolt pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6 de València estimant-lo en part, en el sentit de reconèixer a l'entitat recurrent la quantitat d'1.357.245,99 euros pels béns que no poden ser retornats a la superfície *in natura*. A més, afegeix que la part recurrent confon la nul·litat d'un contracte que comporta la invalidesa absoluta i la seva inexistència

Àrea de Presidència
Secretaria General

amb la ineficàcia del mateix, ineficàcia que es produeix quan es declara la nul·litat del contracte, però que no es pot obviar que des de la signatura del contracte i la declaració de nul·litat va existir una relació contractual, en aquest cas l'ús del dret de superfície per l'entitat recurrent; això és, la gestió del contracte amb ànim lucratiu, amb el gaudi de l'ús dels béns que van ser adquirits per a tal fi juntament amb els usos preexistents a la finca objecte de dret de superfície..

- Contra aquesta sentència la mercantil va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ de València.
- Contra la sentència del TSJ de València va interposar recurs davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, mitjançant Interlocutòria de data 2 de novembre de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interessat per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si a judici de la doctrina fixada per la Sentència del Tribunal Suprem 444/2022, de 8 d'abril, i la STS 11 de gener de 2013, sobre l'abast de l'article 65.1 de la Llei 2/200 i article 35 de la Llei 30/2002, l'adjudicatari no culpable d'un contracte declarat nul per sentència judicial ha de ser rescabalat íntegrament del cost invertit en el contracte i que no pot ser objecte de restitució *in natura*, sense que pugui reduir-se aquesta compensació de la depreciació d'allò invertit (via amortització) pel temps transcorregut des de la celebració del contracte fins a la declaració de nul·litat del mateix; o, si, per contra, l'adjudicatari ha de suportar una minoració en la seva liquidació (via aplicació per coeficient d'amortització) per la depreciació produïda en els béns objecte del contracte en haver existit una relació contractual entre el temps transcorregut des de la signatura del contracte fins a la declaració de nul·litat i el cessament efectiu d'aquest.
 - Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 35 de la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic.

La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa resol en el sentit de determinar que en el cas de declaració de nul·litat per resolució judicial dels plecs de condicions d'un contracte per causa imputable a l'Administració contractant en un expedient de dret de superfície, i de retard en la liquidació del contracte per diversos anys per causa de l'Administració, fet que va provocar que el recurrent mantingués la possessió pacífica de la finca objecte del dret de superfície,

l'adjudicatari té dret al rescabament íntegre dels costos invertits i no pot ser rescabament *in natura*, sense que pugui ser deduïda d'aquesta compensació econòmica la depreciació d'allò invertit (via d'amortització) durant el temps transcorregut des de la celebració del contracte fins al cessament efectiu, com a conseqüència de la declaració judicial de la seva nul·litat.

A més, afegeix que l'article 35 de la Llei 30/3007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic pot ser corregida o temperada en cas que s'aprecii un enriquiment injust d'alguna de les parts contractants, la qual cosa no implica que, sense haver-se acreditat aquest enriquiment injust, s'apliqui automàticament un coeficient reductor pel simple transcurs del temps.

11. [Sentència 418/2025](#), de 8 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, per la qual es desestima el recurs contenciós administratiu relatiu interposat per la Generalitat de Catalunya contra a la **Instrucció de la Junta Electoral Central 1/2024, d'1 de febrer**.

La Secció 4a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal de la Generalitat de Catalunya contra la Instrucció dictada per la Junta Electoral Central 1/2024, d'interpretació de l'article 69.8 de la Llei orgànica 5/1985, de 19 de juny, del règim electoral general (LOREG).

Els antecedents del plet són els següents:

- La representació processal de la Comunitat Autònoma de Catalunya, a petició del Centre d'Estudis d'Opinió, va interposar davant del Tribunal Suprem un recurs contenciós administratiu contra la Instrucció dictada per la Junta Electoral Central 1/2024, d'1 de febrer, per la qual s'interpreta l'article 69.8 de la LOREG sobre la realització d'enquestes d'intenció de vots per les administracions públiques durant els períodes electorals
- En la demanda del recurs contenciós administratiu, la representació processal de la Generalitat de Catalunya al·lega la nul·litat de la Instrucció de la JEC basant-se en l'article 47.2 la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i, subsidiàriament, en l'article 48.1 de la mateixa Llei, i en aquest sentit al·lega les següents consideracions:
 - Per haver-se extralimitat la JEC a l'hora d'aprovar la Instrucció recorreguda en haver exercitat una potestat reglamentària que no li correspon, que

Àrea de Presidència
Secretaria General

s'atribueix al Govern d'acord amb la disposició addicional segona de la LOREG.

- Per tenir la Instrucció un contingut normatiu impropï de les instruccions, amb infracció de l'article 19.1.c) de la LOREG i de l'article 6 la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, del règim jurídic de sector públic i de la jurisprudència del Tribunal Suprem.
- Per vulneració del principi de la legalitat en infringir la Instrucció recorreguda l'article 69 de la LOREG.
- Per vulneració del principi de legalitat, de seguretat jurídica i autonomia, això en el cas de l'apartat quart de la Instrucció recorreguda.
- Per vulneració del dret a la bona administració, connectat amb el dret a la bona regulació administrativa, en haver aprovat la JEC una Instrucció de caràcter normatiu:
 - Sense haver elaborat una memòria justificativa, una memòria d'impacte normatiu o qualsevol estudi o document que d'una banda, analitzés l'oportunitat, l'encert i les càrregues administratives que comporta, la quantificació del cost del seu compliment y la legalitat de la Instrucció i, d'altra banda, els objectius perseguits de la Instrucció i les alternatives reguladores analitzades.
 - Sense haver valorat durant la seva tramitació les al·legacions del CIS i del Centre d'Estudis d'Opinió.
- Per la seva banda, la representació de la JEC defensa la legalitat de la Instrucció recorreguda, i per això, comença per al·legar i desenvolupar les funcions atribuïdes a la JEC per la LOREG, declarant la conformitat de la Instrucció amb la legalitat vigent, per a la qual cosa cita diverses sentències del TS, entre d'altres la STS de 18 de novembre de 2009, i la STS de 25 de febrer del 2012. Així mateix, afirma que la LOREG ha atribuït a la JEC una potestat reglamentària secundària en diversos àmbits, entre els quals es troba la referent a les enquestes electorals.

La Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del TS, en sentència de 8 d'abril del 2025, conclou desestimant el recurs contenciós administratiu, i, a aquest efecte, afirma que la Instrucció de la JEC 1/2024, de 8 de febrer, per la qual s'interpreta l'article 69.8 de la LOREG relatiu a la realització d'enquestes sobre la intenció de vots per les administracions públiques durant els processos electorals, s'ajusta a la legislació vigent, i afirma:

- Que article 69 de la LOREG atorga a la JEC la competència per establir un control de les enquestes sobre la intenció de vot realitzada per les administracions públiques durant els processos electorals en pro de salvaguardar els interessos generals, garantint la igualtat d'armes de les forces polítiques que es presenten a les eleccions i la netedat dels processos electorals.
- Que la finalitat de la Instrucció recorreguda era la interpretació de l'article 69.8 de la LOREG i que aquesta potestat interpretadora s'ha dut a terme sense cap extralimitació de la dita llei.
- Que l'exercici del control de la JEC de les enquestes d'intenció de vot realitzades per les administracions públiques durant els processos electorals és respectuosa amb els principis de legalitat i de seguretat jurídica, tenint en compte la pròpia habilitació establerta a la LOREG.
- Que tampoc es vulnera el principi d'autonomia, tenint en compte la posició jeràrquica que ostenta la JEC respecte a l'Administració catalana en aquest àmbit.
- Pel que fa a l'al·legació de la vulneració del principi de bona administració i la seva connexió amb el principi de bona regulació, també s'ajusta a la legalitat ja que es troba satisfet amb la participació en el procediment d'elaboració de la Instrucció recorreguda del Centre d'Estudis d'Opinió.